

האם יש בלשטרה מרתפי עינויים ? ריצו לגמור אותי!

נאשם שחרה

"כמעט התאבדתי..."

קבוב: בגלל שעינו אותך?
שחרה: כן.
קבוב: בסדר.
שחרה: ואני אגיד גם אותו הדבר.
קבוב: בסדר.
שחרה: אני חרסתי על הקיר בצו המזרחי.

קבוב: איזה?
שחרה: בתא של טבאג...
קבוב: ברגע שאתה נכנס לבית הסוהר...
שחרה: לא, לא זה שעליד המיטה.
קבוב: הקיר מצד ימין ברגע שאתה נכנס.
קבוב: כן, כן נכון.
שחרה: תגיד כך, "אני תליתי עצמי תחת לחץ העינויים".

קבוב: ... (הקלטה לא ברורה)
שחרה: אני כתבתי בכתב יד דק "תליתי את עצמי תחת לחץ העינויים". אתה מביין?
קבוב: אני לא מביין.
שחרה: תחת לחץ העינויים.
קבוב: הכתוב הוא לא בדיו, אלא במט, זה כתוב שלוש פעמים. אתה מביין?
שחרה: תשאיר את זה למזור.
קבוב: טוב, שמע, תעלה על המיטה שלך ותסתכל מהחלון. מאצלך תוכל לראות יותר טוב כשהוא בא וחוזר. ברגע שהוא יוצא אנו נוכל לדבר חופשית.

שחרה: שמע, תכתוב את עצמי תחת לחץ העינויים.
קבוב: בסדר. "אני תולה את עצמי תחת לחץ העינויים".
שחרה: שמע תכתוב, "אאבד את עצמי לדעת תחת לחץ העינויים".
קבוב: בסדר.
שחרה: שלוש פעמים.
שחרה: בשיחה בין שני העצירים לא דובר רק על איך ליצור רושם כאילו החוקרים מת' אכזרים אליהם, וכי חיייהם בכלא הפכו לבלתי נסבלים. בהמשך השיחה התמימה, כביכול, גילה אחד מהם כי קיבל מכות מידי השוטרים.

קבוב: שמע, שמו אותי בפנים, ביצוק, קצין לתחנה הרביעי לי. יש אפילו סימנים. אמר לי: "יש חשד בקיר. תוכל להכניס את היד שלך ולהתאבד כמו החבר שלך". אתה מביין?
שחרה: כן.
קבוב: ואני טיפתי כל זה בבית המשפט.

שחרה: אני מביין.
קבוב: אחי, עבד, הלך לשרת. אמר לו: אחי הולך לתלגב את עצמו. העניין הוא כן וכן והקצין אמר לו שיש חשד על הקיר וצריכים ללכת לעיניים את היד. מביין?

תרעו לכם שזה לא אני. בטח יש איזה טעות ואני לא צריך לסבול בגלל טעות. או אחד מהם אמר לי: "אין לך אח שברח לעוה"ז" אמרתי לו: "כן, יש לי". אני לא הייתי בעוה"ז, אבל נכון שאחיי עבד, נמא בעוה"ז הם התחילו לצעוק.

ותולתי להשוב שלא יכול להיות שאלה אנשים ששומרים על הבטחון של המדינה. אמרתי להם את זה. אמרתי להם גם שאני לא מאמין שמאשימים אותי בריגול. או אחד מהם אמר לי: "עוד תכיר אותנו!" ראיתי שזה המצב, אז ביקשתי שיקראו לעורך הדין גילאון. אחד מהם אמר לי: "אתה חי בחלומות, כשאתה מדבר על עורך הדין. לא עורך הדין תקבל ודא שופט ולא בן-משפחה!"

אחר כך אמרו לי שיחטכו אותי מהמש" פחה ושלא יתנו לי לראות עורך הדין. אחי מהם אמר לי: "העורך הדין שלך משוגע. הוא היה בבית חולי רות!" ואחר כך סיפרו לי סיפור על סוס שניכנס לצינור מיים. זאת אומרת שלא אספר מה שראו עיני, ומה שעבר עלי.

בשיחת האלה היה נוכח גם — — — (איש השיב) והוא אמר לחוקרים האחרים שהוא רוצה שאגיד שהלכתי לעוה"ז עם קבוב ואבדתי רות! ואמרתי לו: "אני רוצה שאתה תגיד לי שאתה לא מביין".

יצא מזה שגם אני הייתי בעוה"ז. או — — — (איש שיב) אמר, שהם יגידו שאני הלכתי לעוה"ז לטובת המדינה. *******
כתובת על הקיר

ב תא המעצר בעכו ישבתי קרוב לעשרים יום. ראיתי על הקיר את הכתובת של מחמוד סבאג: "התאבדתי בגלל עינויים". באותו זמן סיפרו לי בחקיר רות שהם יכולים לעשות הכל. ואני ראיתי שלפני שבא השופט לחקור את סיבת ה' מחת את סבאג ניכנס שוטר לתא ומתק וגירד את הכתובת שהשאיר על הקיר מחמוד סבאג. אני מכיר את השוטר הזה בפנים. אחי שגירד אמר לי שאני אטאטא את הסידי שגלל מהגירוד.

החוקרים אמרו לי שהם יכולים לעשות הכל ושהם הרגו את סבאג ושהם יכולים לצאת נקיים מכל העניין.
לפעמים, אחרי שהיו מכים אותי, היו מפוזרים אותי עם וריקות. הם קראו לזה "אבטיח". פעם אמרו לי: "למה אתה מפחד כל-כך מוריקות?" הם אמרו שזה לא יהרג אותי אלא רק יטמסם אותי לזמן קצר. הם היו אומרים בצחוק שלא אחזיק מעמד אחרי "האבטיח".

אמרתי להם שהחוק מרשה לי לא לדבר, או הם קיללו אותי ואת החוק ואת בית המשפט, ואמרו שהמדינה עלתה הרבה דם ומה איכפת להם בית המשפט.
מה שהוריד לי את הרצון להמשיך ולהגן על האמת זה הסיפורים ששמעתי מהחוקרים על מותו של מחמוד סבאג. פחדתי פחד מוות מהוריקה, שהחוקרים הזכירו, ופחדתי שעוד פעם יעקרו לי ציפורניים ויתנו לי כדורים כאלה שעושים את הבן-אדם מטומטם.

שיחות בכלא
ע ד כאן סיפורו של חליל אבו-שחרה. כדי לשכנע את בית המשפט כי סיפור זה בדיוני וכי החוקרים לא חרגו בגביית ההודאות, מהאמצעים שהחוק ניתן בידיהם, הגיש החובע דו"ח מוקלט של שיחה בין העצירים חליל אבו-שחרה וחליל קבוב. שיחה זו הוקלטה על ידי איש השיב בכלא יגור, מבלי ששני העצירים ידעו על כך.
אבו שחרה: שמע, בבית המשפט תגיד שאתה קראת שהיה כתוב על הקיר איפה שהיה מחמוד אליסבאג.
קבוב: מה?
אבו-שחרה: תגיד בבית המשפט שאתה קראת על הקיר של סבאג.
קבוב: תלה עצמו?
שחרה: כן.
קבוב: תלה עצמו?
שחרה: מכיוון שעינו אותנו

בעמודים אלה מתפרסם מיסמך הלקוח מתוך תוק של בית המשפט. זהו משפט-ריגול, בו מופיע אחד מן הנאשמים של "קבוצת הרייגים", אשר נעצרה בעכו וזיפפו לפני כמה חודשים.

אחד מהעצורים האלה, מחמוד סבאג, התאבד בכלא. מדוע?
יתכן שיש במיסמך זה כדי להסביר זאת. כך, על כל פנים, טוענים הנאשם וסניגורו. עצם אשמתו, או חפותו מפשע, של הנאשם טרם הוכחה על-ידי בית המשפט. אולם לא זו הנקודה המרכזית. מעניינת יותר היא השאלה העולה מתוך פרטיכל בית המשפט: האם קיימים מרתפי עינויים במשטרת-ישראל?

בפעם הראשונה ראיתי אז את החוקר גבבה ממני את הוראה. הוא אמר לי שאני מרגל, ושתפסו את יתר החברים שלי, ושאתה נהם כבר ניתלה. הוא גם אמר לי שהוא עצמו עורך הדין של הצבא. הכחשתי. אמרתי שזה לא יכול להיות שאני מרגל.

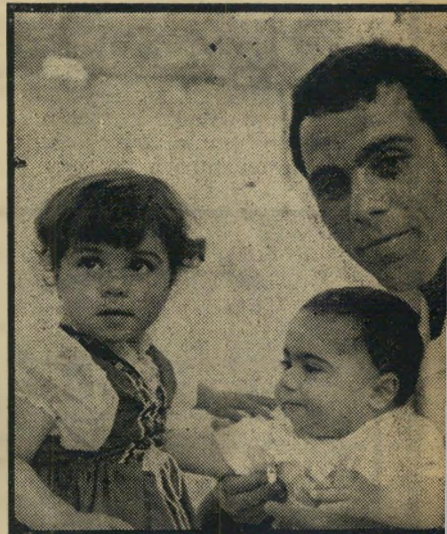
אחרי כמה ימים, לאחר שהוציאו נגדי פקודת-מעצר, שוב חקרו אותי. הפעם אמרו לי שיש להם הוכחות מעוד אדם שהלך יחד איתי לעוה"ז. למחרת בא חוקר אחר וסיפר לי בדיחה על איזה מלך שהיה לו בוסתן, שבו היו פירות ואבטיחים, שכל פעם היו גונבים לו אותם. המלך הזה נתן פקודה שאם יתפסו את הגנב שיכניסו לו לישבן את הפירות שגנב. כשתפסו כמה גנבים, ועשו להם את זה, כמה מהם מתו. הם מתו מהאפרסקים, או התמרים, שהכניסו להם לישבן, אבל אלה שהכניסו להם אבטיח היו הכי מסכנים. הוא הסביר לי ברמזים מה זה "אבטיח", ואמר שסודות המשטרה הם סגורים לגמרי, ושמותן לתת "תמרים" ו"אפרסקים" ואפילו "אבטיחים".

אחרי החקירה הזאת החזירו אותי לתא. אחרי שעה בערך הרגשתי לא טוב. הראש התחיל לכאוב לי, כי היה לי באותו זמן כאב שיניים. בחוץ עמד שוטר שהסתכל עלי. הוא שאל מה יש, או אמרתי לו שהראש כואב לי. הוא קרא לשוטר, שיתן לי כדור נגד כאב ראש. בלעתי את הכדור, וכעבור כמה זמן ראיתי שהמצב עוד יותר גרוע. פתאום השוטר ההוא, שעמד עליד התא שלי, נכנס אלי ואמר משהו שלא הבנתי, וכתאום תפס אותי בלחיים, ובלוי לדבר פתח לי את הפה ושם לי עוד כדור. אחרי שבלעתי את הכדור הזה שכחתי במיטה ובי קושי יכולתי להזיז את הגוף.

אחרי כמה שעות נכנסו לתא שלי שני שוטרים. אחד קשר לי את הידיים מאחורי, והשני קשר לי את העיניים עם איזה מטפחת. הם סתבו אותי החוצה, ונתנו לי לשבת באיזה מקום וקשרו גם את רגלי. אחר כך התחילו להתעסק עם הציפורניים של הרגליים שלי. קודם כל ברגל הימנית. בינתיים מישהו אחר דפק לי על הראש וקילל אותי תוך כדי כך.
קודם כל טיפלו בבוהן הימנית של הרגל שלי, אחר-כך עברו לרגל שמאל, ושוב חזרו לימין. הרגשתי כאילו חותכים את האצבע של הרגל. כאב לי מהרגל עד השערות בראש. צעקתי.

למחרת, כשקמתי משנתי, ראיתי תחושות על בהונות רגלי. הייתי כמו משוגע, ולא ידעתי למה עשו לי ככה.
המישהי-שישה ימים לאחר שעקרתי את ציפורני, הורדתי את התחושות. ראיתי שציפורני של בוהן רגלי הימנית הורדה לגמרי, ואילו השמאלית רק זזה קצת מה מקום, אבל אחרי זמן קצר גם היא נפלה. שמתי אותה בכיס ומסרתי אתה לעורך הדין שלי שבא לבקר אותי בכלא.

טובת המדינה
ש העבירו אותי לעכו, טוב פגשו אותי — — —
(אנשי השיב) — — — איש השיב שאל אותי: "איך היה באבו-כביר? שמעתי שהיה לך 'אפרסקים'. או התערב — — —" בשיחה ואמר: "לא, זה היה רק תמרים!"
הבנתי שהם מתכוונים לציפורניים. הם אמרו לי: "תדע לך שאתה מרגל. יש לנו די עדים שיספרו עליך ואנחנו יודעים הכל." אמרתי להם: "תשמעו, אם שמעתם דבר כזה

חשוד סבאג מדוע התאבד?

להפריך את טענות הסניגור. הם טענו כי לא ידוע להם דבר על עינויים או הכאות. וכי כל הודאותיו של הנאשם נמסרו מרצונו הטוב ובהכרה מלאה. "היחסים בינינו ובין הנאשם היו תמיד ידידותיים מאוד", סיפר אחד מאנשי השיב, טען כי בכל הקאריירה הארוכה שלו לא זכור לו על מיקרה שבו נאלץ להפעיל שיטות "החורגות מהמקובל".
השבוט סיים את עדותו עד ה- הגנה האחרון במשפט-הזוטא — הנאשם עצמו. להגן וידויו האישי, כפי שנרשם בפרטיכל בית המשפט.

תמרים, אפרסקים ואבטיח
מי מו חלילי הפן אבו-שחרה. אני מכונאי ידולים במקצועי. ביום שבו עצרו אותי גבו ממני את ההגדה הראשונה.